De același autor:
1999 - Nostalgia marginilor
2008 - Legați-mă la ochi cu sentimente
2008 - Camera de concret

ISBN: 978-973-1705-10-1

DIAVOLI DE CAFENEA

Nicolae Teoharie

DIAVOLI DE CAFENEA

Nicolae Teoharie

Helis

Editura HELIS

Nicolae Teoharie

Diavoli de cafenea

Redactor: Gheorghe Dobre
Tehnoredactare: Veronica Panțuru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEOHARIE, NICOLAE
Diavoli de cafenea / Nicolae Teoharie. - Slobozia: Helis, 2009
ISBN 978-973-1705-04-0

821.135.1-1

“ Iar de te uiți îndelung într-un abis, află că abisul se uită şi el în tine“

Friedrich Nietzsche

,, Cea mai frumoasă păcăleală a diavolului este de a ne face să credem că nu există“

Charles Baudelaire

Ia seama cum mai trece timpul

Ia seama cum mai trece timpul!
Observi călătorii, mâinile lor,
gurile, găvanele ochilor?
Uite mama aceea.
Creşte simţirea în ea.
Îl pune în taină
pe băiatul ei
şi-i vicleneşte mâinile-i prelunge.
El nu se opreşte niciodată din joacă, timpul
vreau să spun.

Vezi grupul acela de fete?
Una dintre ele îi face nălucire.
Se preface că e singură şi noapte
şi impersonală.
Dă-mi o ţigară! Fii atent cum băiatul
împinge cu vederea lui
un afară cu toate cele ale nimicului.
Fii atent! Doamne, fii atent cum pre sub oră
trece locul.
Şi aceasta nu e totul.

La schimbare de lumi

Cinstite gazde! Cinstite fețe!
Vă salutăm cu cea mai neagră tristețe.
Eu sunt al depărtărilor.
Deşi are umbra greşită
îngerul de lângă mine
este înalt, subțire şi trist.
Frumos ca departele barbar
eu sunt aproape tot senzualist,
mereu mă rup, mă-mpart şi mă separ.

Eu sunt al depărtărilor
şi stau pe marginea rănilor
cum stă asfințitul pe marginea zilei.
Până mai ieri aveam de toate:
mâinile pline de sânge, linse de javre,
rigle aveam şi gurile pline de palavre,
aveam plantații de spânzurători,
mirese atârnate-n ştreang,
numite pe la voi ninsori,
şi țări de plâns aveam, mări de neant.
Ne țineam privirile calculate-n sextant.

(În cafenea
era o liniște fără greşeală,
înaltă, subțire şi tristă şi grea.)
Eram lefter când m-am ridicat de la masă.
Inima îmi bătea atât de tare
încât, de frică, am scos-o şi am legat-o de gleznă.
Era cam trei dimineața, întuneric beznă.

Aveam la mine o singură viață,
mai multe singurătăți,
un sigur pistol.
Erau de ajuns două pungi de galbeni
ca să admit că omul e o maşină
dotată cu umbră greşită,
când un neant de fețe
s-a adunat pe marginea unei răni
ca si cum ar fi dat o petrecere.

Variantă

Există drumul către tine însuți,
o povară
numită pe scurt viață sau lume.
Întotdeauna pe acest drum de zbatere
oprirea ar fi cea mai mare abatere.
Dar întotdeauna şi fără abatere sunt mereu,
dar absolut mereu, obosiți şi învinşi,
doi inşi:
răul şi binele.
Niciodată, dar niciodată unul
nu formează sinele.

Uneori, fără noimă, vorbesc în de ei
într-o tăcere infantilă
despre războaie şi cărți,
despre tangoul prin telefonia mobilă.
Există iluzia că în timp ce scoți
cercuri de fum pe gură,
un fel de lanțuri verbale în care prinzi insomnia
acestui tragic acum,
există iluzia că dacă pe drum
nu s-ar mai afla nici un ins
drumul s-ar întoarce înapoi, obidit şi învins,
şi ar recupera locuitorii nimicului
şi lumea ar mai merge încă pe vederea ta.
Există în tine ceva
care spune că drumul s-a întors deja.

Ajuns la marginea veşniciei

Ajuns la marginea veşniciei nu întoarce capul.
Vei încurca numele poeților cu zile de toamnă
şi înserarea cu muzica proastă.

Şi ca să convingi juriul
că în mai puțin de o secundă
ridici orizontul în dreptul ochilor,
cu o voce trenţăroasă şi în scurtime
vinul l-ai scos din desime
cu mâini ce slujeau unor vremuri trecute.

Şi, pentru că nu ai ştiut să explici aripile
unei frunze de toamnă ce cad,
ai pierdut mâna infantei:
o rufă spectrală fluturată de vânt.

Şi să mai spunem
că dintr-un fals îndemn
ai pus în maşina de spălat
şosetele, bătrâneţea şi căluțul de lemn.
Când sună telefonul ar trebui să te ridici
şi să prelungeşti ora din a ta fiinţă,
întorcând o cheiţă,
cum ai întoarce capul privind înapoia ta
şi ai vedea
că tu ai fost altceva,
altceva.

De aceea ....

De aceea într-o mahala a toamnei
se pregăteşte o călătorie spre nimic.
Şi gazda fiind un diavol de-adevăratelea şi mic
lumina musai va fi gâtuită pe drumurile serii.

Şi repede, repede să facem rost de nişte cuvinte,
de doisprezece sfinți,
să facem rost de o mare durere,
să mergem în nefasta încăpere,
să-l sugrumăm pe moderatorul arogant,
concurent al binelui şi al expresiilor triviale
şi să ieşim, Doamne, din acest neant
în care urmează să fim uciși de o umbră.
Ploua şi de aceea în cafenea
erau doi tâlhari şi nimenea.
Şi cele două nimfe amețite bine
şi prietenul meu, mare vitezoman,
rege peste un popor de scaune
ce plecase în sine,
făcuseră rost de o mare durere.
Mai târziu, când eram în cea mai pură cădere
şi încercam să mă ridic,
sprijinindu-mă de întunericul mic,
n-am întâlnit nici o piedică
în a mă trezi prea trist, prea bătrân,
călător prin nimicul păgân.

Diavoli de cafenea

În haine de coniac melancolic
poeții vorbesc în de ei
despre duhorile unei idei,
despre plictiseală şi diavoli.
În zugrăveli de mâini neînțelese
ei au văzut nimicul oprit în dantele.
L-au dus cu gura la murit
prin cafenele.
Clopotele aduc o linişte plină de heliu.

Este evident că afară ninge,
că-n frigul lumii se aude ceva.
Este limpede că cel ce deține supremația nimicului
poartă degetele care au încercat toată ziua
chipul pianului.

Intră cineva în cafenea.
Vine la o masă cu multe scaune
şi, după o sărutare de asasin,
îşi scuipă umbra într-un crin.
Vine vlăguit de linii şi hărți
frumos de fum, frumos de-alcool topit în cărți,
cineva din tagma umbrelor, un depanator
de amurguri defecte,
sau un asir din deşertul unui viitor,
un diavol cu surâsul decolorat,
poate chiar un monarh al tristeții
câtuşi de puțin speriat
de pietrele funerare ale ființei.
Vine altcineva din pustiul hârtiei

sărutat de vinul preacurviei.
Lăsați-l în pace să nu i se dărâme
ideile ridicate pe râme.

Cam pe la mijlocul melancoliei,
când vinul se întunecase brusc, neiertător,
i-am scăpat în viitor,
i-am scăpat la muieri
pe jupuiții de tăceri.
Şi mă opresc din scris.
Beau nimicul real, ucis în alcool.
Oh, câte ființe locuiesc în privitul în gol!
Uite una! Uite-o printre trecători!
E cea cu gulerul tras peste ninsori.

Sisif modern

Amicul meu a păzit drapelul
înfipt în vârful timpului
cu un fel de tristețe proprie vulturului.
Amicul meu, trist cum vă spuneam,
a îndurat ploile reci cu bucuria datoriei,
a îndurat singurătatea unui ideal.
Încă din primele clipe
şi-a construit din iarba fiarelor
o colibă care să-l apere de lacăte şi chei,
de amintiri, de lumea virtuală
şi de femei.
Amicul meu nu s-a sinchisit de cer
şi ceea ce a avut de văzut
a prins în capcanele lui de lut.
Amicul meu este slăbănog şi țicnit.
Plin de râvnă împinge orizontul departe,
departe, în istovit.
El a fost cândva un vestit vânător
prin deşertul interior,
dar a pornit în căutare
când chipul îi era în amânare.

Ți-aduci aminte ?

Este extraordinar cât mă consum!
Şi doar un număr fix de elemente mă compun,
doar o parte îmi îmbracă oasele,
ferindu-mă de singurătate.
Nimic nu mă amuză mai mult
decât gândurile mele degenerate,
încercând să restaureze viața mea dusă.

Ți-aduci aminte?
Neîntâmplați eram şi-n mantii lungi,
tineri zgomotoşi cu gurile fumegând de săruturi,
lungani pe care vinul îi tunde
şi îi scurtează de secunde.
Eram în deşertul oraşului,
adormiți în răstimpuri.
Un demon slugarnic ne invita în taină.

În centru acelei lumi
era răspântia. Acolo ne strângeam cu toții.
Acolo veneau luna şi vântul şi umbrele.
Acolo femeile, în mare secret, au îmbătrânit.
Acolo mi-am câştigat faima de mincinos.

Eram buimac marele meu domn.
În nopțile acelea când frunzele
aveau voie să găzduiască
ființele mele cu nume de toamnă,
partea unde eram eu, partea aceea
am lăsat-o în frig.

Şi numind noi înserarea...

Şi numind noi înserarea
capetele tăiate şi fumegânde ale zilei
trebuia să fi fost de faţă
ca să-ţi vină să crezi.
Sus în vârful catargului în frig, ceaţă şi vânt,
cineva înspăimântat striga: Cuvânt! Cuvânt!

Începutul are la bază singurătatea şi nimicul,
dar şi o mare sete de câştig.
Cu gurile corupte de umbre şi frig,
pe mai nimic,
femeile au trecut la inamic.

Stăteam pe o barcă răsturnată pe plajă.
Trebuia să fi fost de faţă ca să-ţi vină să crezi.
Douăsprezece ţigări am fumat!
Şi să mai zicem că alături, pe nisip,
lângă plasa cu pâine
mai era, mare şi alb şi de ceaţă, un câine.

Pentru noi toţi începutul e prea departe.
Se-ntind capcane, se consumă spaţii,
se-ndeasă timpul în mari libaţii
şi te trezeşti c-un ţipăt în ureche:
o putrezire smulsă unei guri
vorbită într-un colţ de carne veche.
Echipajul dormea în picioare.
Iubeam pe ascuns poza aceea fumegând.
Departe se auzeau cormoranii ţipând.

Coşmar

Eu mă străbat cu pasul murdar şi în silă,
cum străbat un oraş muşcat
de gurile băloase ale toamnei.

M-au trezit, în toiul nopții,
bătăi insistente în geam.
O fi vreun călător obsedat de un mare frig,
poate or fi nişte paznici ai totului
bătând în vreme.
Adică înainte de a fi eu acolo
ceva s-a fost adus sieşi, să mă cheme,
şi, în alergare spre nimeni,
eu eram.

Îmi mai apăruseră nişte mâini de mucava
şi, deşi eram de-acum altceva,
nu-mi eram de ajuns
pentru a-mi face acasă.
O densitate de chipuri foşnitoare mă apasă.
Şi pentru că uitasem tăcerea pe celălalt
mal,
zece etaje de linişte am urcat
cu liftul țipătului.

Donatorul de viitor (ars poetica)

Când îți vei fi pierdut regatul de iluzii,
în lipsa lui,
să te laşi împărat peste gurile nimicului.

Şi dacă ai scăpat cu viață, altul ai fost.
Nicio suprafață nu te va primi,
nici chiar cuvântul,
poate doar locul unde cerul
se uneşte cu pământul.
Eu de mult nu mai sunt,
dar dacă vei păşi absent în interiorul
în care nimeni nu a mai pus piciorul,
jefuieşte acel spațiu inert şi pune nume,
folosind un limbaj de deşert,
dă dracu´ vechitura asta de lume.
O bună definiție a ficțiunii
susține sus şi tare că balerinele
au voie să dea telefoane şi pârțuri.
Şi țipetele, țipetele să aibă unghiile prelungi.
Timpul însă să rămână în urmă
cum stă bine unei slugi.

Şi dacă admitem că imediat altul am fost,
o dificultate în plus,
o scurtă tulburare ce va reține
lumea,
ca pe-o uitare de sine,
pe care o voi înghiți încet şi obosit,
am fost un donator de viitor
care a întins mâna pentru seringile timpului

şi a primit în restaurantul gării
o friptură în sânge şi-o halbă de bere.

Şi pentru că am vechime în băltoaca asta de sânge,
ce mi-am zis: ia să mă prefac eu
că-s disperat. Şi, urlând,
mă zvârcolesc în praful unui gând.
Şi cum nu era nimeni pe drum
în ora în care căzum,
şi cum copilăria mea este intraductibilă,
par a mă risipi într-un dicţionar de neologisme
în care un verb străin
fugăreşte sufletul până la felinarul din colţ.

Dacă strigi după ajutor
se vor aprinde lumini la ferestrele blocului vecin,
de unde începe ţara aceea pierdută.

Aşezarea în real

Murisem mai tot.
Murisem până aproape de răspântie
şi soarele nu apusese încă.
(La sfârşit, personajul din prima pagină
îşi va cere banii înapoi.)

Alergam pe drumul frigului
şi eram obosit.
Şi ceilalţi concurenţi îşi pierduseră ceva în mister:
mâinile întinse către cer.
Şi cerul a mai îmbătrânit cu o ploaie.
Oh, numai umbra lăsată în sete
se poate considera liberă.
Numai dacă îmi baţi în copilărie cu monezi,
cum baţi în geamul acestei amiezi
cu o nedumerire,
numai atunci mă voi opri
să-mi cumpăr un răsărit de soare,
un pachet de ţigări, un copac înfrunzit
şi un jilţ de piatră.

Beam într-un bar

Beam într-un bar cu un cocor
la marginea deşertului interior.
Beam din prea multă înserare,
din umilință beam, dintr-o iluzie
sau, poate, dintr-o mare confuzie.
Absolut la întâmplare,
pierzându-mi simțul de orientare,
întind mâna după cutia cu chibrituri
sau poate după brichetă.
E de presupus că în atmosfera asta cochetă
soarele apusese.
Se şi pusese pe vreme.
Vântul era cu viorile-n dileme
şi chiar s-a întrerupt temporar circulația,
vederea, moartea.
Se scrie cartea.
Pe pagina albă păcatul se plânge
de execuția unei pete de sânge.
Pe pustiul butucului alb se va vedea
că o parte din sângele meu natal
are o culoare plictisită în sine.
Mâine cocorul va trece peste oraş
cu un trandafir roşu în plisc
şi, în ciuda promisiunilor,
acest prieten de afaceri, chiar prea bogat,
un filfizon al nimicului ratat,
el, el va sta îndărătul cuvintelor.

Misterele liniei drepte

Linia dreaptă pleacă, dimineața, din birou
şi leagă oraşul de surâsul orizontului.
Tinerele femei, prin aburul de cafea,
nu ar îndrăzni să vadă
cum linia coboară direct în stradă
şi, fără să blesteme, îşi dezbracă umbra
curios de încinsă,
pe care din cinism o ținem închisă
într-o altă vreme.

Deşi linia nu este acolo pentru nimeni
câțiva copii o arată cu degetul,
dar ea trece prin casele oamenilor, nepăsătoare,
ştie lucruri cumplite,
trece printr-un soldat în permisie,
ce lasă pe trotuar
o mică baltă de sânge.
Afurisită treabă!

Linia dreaptă străbate
a doua viață a unui câine
încurcând astfel sensul fericirii,
deşi pe tăbliță scria: ,, Pe aici nu se trece!“
Ea nu se opreşte şi se loveşte
şi, aşa, şchiopătând, o ia
printre doi îndrăgostiți certați,
care nu se vor mai împăca niciodată.

Ea înaintează şi nu se opreşte decât
să-i dumirească pe cei care nu mai deosebeau

ploaia ce pleacă din oraş
de copiii ce plecau de acasă.

Linia dreaptă pare preocupată de întrecerile sportive
şi, deşi nu este acolo pentru nimeni,
foşnetul ei moale mângâie tălpile acrobatului,
ale războinicului Ahile şi labele broaştei ţestoase.

Când trece prin odaia cu şemineu,
iar eu am ochii aceia calificaţi la locul de muncă,
când cade rochia pe parchet
linia dreaptă parcă înnebuneşte, ia foc,
şi nu recunoaşte că s-a curbat
şi, dacă este supusă la cazne,
ea scuipă bucăţi de cer.
Juri că ninge.

Totul pare nevătămat
când iese din plămâni sau din intestine,
mirosind a ceapă şi usturoi,
şi, chicotind apoi,
intră într-o turmă de porci.

Când vrei să-ţi deschizi corespondenţa
şi eşti disperat
că ţi-ai uitat mâna în odaia cu şemineu,
linia dreaptă trece prin pistolul
pe care ţi l-ai pus la tâmplă.
Ca şi cum o femeie ar trece, nepăsătoare,
prin luna septembrie.

Orizontul de Vede

Postul de jandarmi Orizontul de Vede
raportează că a văzut
şi crede
că un înger necunoscut a aterizat forţat
şi, să nu se mai întâmple, se raportează
că s-au luat toate măsurile de pază.

Domniile voastre n-aveţi a vă teme.
În numele legii plouă
şi amintirile pleacă devreme.
Alte înserări nu mai vin.

La început s-a crezut că este îngerul
domnişoarei de engleză sau
îngerul vreunui copil,
dar nu ştia o boabă din marele Will.
A văzut un film erotic şi nu i-a plăcut.
Plictisit până târziu a jucat zaruri.
Pe fiecare parte de zar,
acoperită de un foşnet gălbui,
lumea e a nimicului.

„ Ca să plătească taxa de singurătate,
- se spune mai departe -
lipseşte de la domiciliu şi,
pentru câţiva bănuţi, îi învaţă pe localnici
misterul, arta suspinelor,
cerul.“

De facto

În baza de date a lumii,
ştiam de la tine, o examinare mai atentă
îți va dezvălui că,
de facto, adolescenta te poate privi
şi cu sânii.

Pe vremea când eram tânăr
obişnuiam să mă alătur unui grup de rockeri
şi, într-o forfotă de pipe şi de voci,
ne repezeam ca nişte porci
împotriva celor doi copaci
de pe maidan.
Primul care ne vedea, cum înfrunzea.
Celălalt brusc îmbătrânea şi se făcea criță.
Era mai frumos cu un freamăt de ființă.
El ştia că este pe moarte
şi se dădea drept tâlhar, drept borfaş
la marginea aceea de oraş
şi, scoțând pistoalele, ne cerea nouă
şi femeilor noastre să facem dragoste
sub crengile lui.
De facto iarba-i sinistră.
Tocmai îmbrățişează un tânăr soldat
împuşcat şi aruncat
în baza de date a lumii.

Scrisorile tatălui meu către mine

Eram în centrul lumii.
Pachetul de țigări abia început.
Dumnezeu abia început.
Cafeaua şi tristețea femeii mele
şi focurile
abia începute.

Zilnic urcam
până la tinerețea mea pe rotile,
aşa turtit de chiştoace şi bucăți
de linişte alcoolică.
Zilnic urcam şi coboram treptele putrezite
ale acestui acum.
Cu câtă impertinență suie sângele în obraji.

Frunzele strânse de vânt
ca nişte naufragiați,
povestindu-se
între aproape şi zero.

Am fost sfătuit să nu intervin.
Tatăl meu era bărbat în toată firea.
Scrisorile lui către mine m-au ajuns
când eu eram cu moartea abia începută.
Nu le-am citit.

(narcisism)

E un truc ieftin. Să-ți laşi privirea
să se îndoape cu dulciurile lipicioase
ale unei tristeți de duminică,
apoi, folosind pleoapele iubirii, s-o închizi
într-o cameră
cu portretul tău pe perete.

Timp de o ploaie
am urmărit o femeie în doliu
de mână cu un băiețel,
plimbându-se pe strada pustie a unui an paralel,
ca nişte naufragiați ai timpului.
Când plouă, numai când plouă,
înlăuntrul meu de mine, lângă băiat,
se aude un zgomot înfundat.
Nu e durere, dar din maşina salvării
coboară oglinzile
cu spatele pline de frig.

Şi tu, să mă asculți cu genunchii la gură
cu ochii mari, frumos de o arsură,
ca şi cum cineva,
care n-ar fi cunoscut bine oraşul,
ar fi crezut că profilul de pe zid,
nicicând lămurit de cuvinte,
ar intra în circuitul elementelor.
Dar de mult noi nu mai avem
nevoie guri.

Mâinile frigului

Aproape că nu îți mai aud mâinile,
că pe nişte repezi râuri de munte,
în izbucniri de mari ascunderi,
cotrobăindu-mi pe frunte
după singurătățile mele păgâne.
Pe când se dezvelea ochiul într-un lan de grâne
bătut de vânt în rafale subțiri,
fiind numai şi numai în simțiri
aproape erai dezbrăcată.
Ți se vedea tristețea sângelui
decolorată.

Să nu întinzi mâna după o stea
tocmai acum când chipul meu e-n palma ta.

Suntem tot mai departe de păsări.
Nimeni, cu desăvârşire nu-i nimeni aplecat
sângele să mi-l ridice, să-l lege
de inimile mele pribege.

Să nu închizi clipa.
Mă apucă risipa, tremurând,
când voi înnoada cu o tăcere primară
lumea înzăpezită în gând
şi gândul înzăpezit afară.

Să nu închizi ochii.
Degetele retezate de pleoape
vor umbla să-mi sape,
pe chipul nescris,
coeficientul de surâs admis
de legile frigului.

Ce scurtă e viața !

Când fugeam înspre mama, ah !
am ştiut că între mine şi lume
mai este ceva.

Cum stăteam amândoi pe câte un cap de bivol
să hotărâm în ce suferință vor dormi celulele albe
şi în ce parte a poemului va ninge,
ai început să râzi.
Vântul legăna becul din stâlp.

Priveam într-o dulce primejdie
câțiva porumbei risipindu-mi sufletul rebel.
Rezist tentației de a fi aproape de el
şi deja regret
din foarte uşoare cuvinte de dragoste.

Pericolul ar fi ca tu să-ți fi uitat acasă
carnețelul în care-ți notezi fulgii de zăpadă,
partenerii de dans.
Eu vin către tine cu tot spațiul,
cu toate personajele sângelui

Un furt de nimic
(Fragmente din „Sertarele diavolului”)

În semn de cuviință pentru mister
eroina principală, așa cum o știm,
romantică, subțire și foarte aproape de cer,
ultima mare decepție a noastră,
învelită într-o ploaie rece și mărunță,
se sinucide,
aruncându-se de pe pod.

Fie-vă milă și lăsați-mă singur.

Fără putință de a ieși din acest roman
decât ca un personaj al frigului,
care urma, ca într-un an, să fie ucis
de mâna de scris,
protagonista noastră, în capitolul șapte,
urma să-și recapete vanitățile –
aceste rufe murdare ale frunții.

Până aproape de jumătatea cărții, cap.XI , zău
ea e frumoasă ca o părere de rău.
Însă fără nume a fost.
Vederea mea s-a întors de pe pod fără ea,
ca o ispășire și fără rost,
lăsând-o acolo
închegată în bătăile repezi ale inimii.
Ea este o damă care se respectă
și, în lumina de lună selectă,
l-a pălmuit pe acel domn cu venituri fixe
ce-a invitat-o necontenit în marile excursii.

Şi, printr-un şiretlic,
i-a sustras acestuia o parte importantă
de nimic.

Se deghizează, capătă altă făptură,
îşi mută lumânările din ochi în gură
şi fuge şi, ca să scape,
îşi lasă zdrenţele fiinţei în ape.

În epilog, la sugestia unui bătrân fotograf,
un mare cititor în amnezii şi-n praf,
nu se aminteşte decât că timpul
ar fi încăput pe mâna unui contrabandist
îmbrăcat în vopselele apelor.

În vremuri de demult

Din plăsmuirile mâinilor,
din vechimea lor de umbră,
el a îndreptat sulița
şi chiar a aruncat-o spre mine.

Deşi am cunoştință de faptul că cerul
din inima mea este lipsit de păsări
eu îndrept spre el un țipăt de pescăruş.

El s-a folosit de amintirile mele mărunte,
dar l-am ochit cu un orizont în frunte.
Este o necuviință
şi cum vom vedea îl domină sângele
şi îndreaptă pistolul spre mine.
L-am nimerit cu o toamnă
şi el a murit de îngălbenire şi ploi.
Cerul plecase
şi asta a fost cauza morții mele.
Rămăseseră păsările, dar n-au aflat nimic.
Nimeni nu auzise de pescăruşi,
nimeni de moarte.

În acele zile

În acele zile nimeni nu era în siguranță.
Era un război sângeros al plictiselii.
Duminicile orașului fuseseră furate
și femeile de fabricație locală
străbăteau distanțe uriașe
ca să ajungă sub felinarele roșii.

Mă țineam de balustrada inimii
și înaintam încet.
Bunicul meu sigur era îngrijorat.
Parcă îl văd apropiindu-și de geam privirea,
ca și cum s-ar fi apropiat de moarte,
apoi fuga-fuga, amintirea.
Mă țineam de balustrada inimii,
închipuindu-mi că înaintez prin viscol,
ținându-mă de vânt,
ca de un secret.

Ajuns în curte am fotografiat vulpea,
responsabilă de umbra ei frumoasă
pierdută printre lemne.
Și, pentru că cineva răsfoiește prea repede
această lume de lene,
cu o răbdare infinită despachetez trandafirii
roșii, roșii, roșii …
Singura culoare salvată de ochii orașului,
o presiune ușoară
ce corectează defecțiunile timpului,
trandafirii roșii,
adică părțile în flăcări ale ființei.

Reformă

Sfătuindu-mă cu îngerul meu
pentru ca inima mea să aibă bătăi
ți-am învățat gura, ochii,
ți-am învățat surâsul de pe chip,
un centimetru de zvâcnet,
un amestec de pârâu şi nisip.

Am rămas în urmă, în geana orizontului
subțiri şi-nalți, bătuți de o privire,
frumoşi de umbră într-un fel anume,
eu mai înalt, tu tot subțire
cu ochii mari şi goi
şi neînveşmântați de lume.

Vreme de o nepăsare,
pentru o eventuală reformă a sărutului,
învățăm gurile
gustul cuvintelor
pe care le-am mai găsit în viață.

Cel mai singur

Am început să-ți desenez ochii din memorie,
timpul ieşise din odaie,
pereții plecaseră de mult.
Degeaba în vopsele ascult.
În clipa cea mai oprită
am strâns de pe jos o lume trăsnită,
lumea întâmpaltului,
lumea statului între cald şi rece.
După cum ştii ţipătul nu izbutea să plece.
Vorbeam în şoapte despre fantezia aerului
de a fi atât de negru şi nefericit.

Gura îmi plecase de mult.
Am rămas singur…. singuri ….
A plecat şi singurătatea din linguri.
Schiopătez.

Ajuns acasă am aprins focul.
Animalele timpului îmi furaseră locul.
Am pus de noapte, am dezlegat cuvintele.
Te-ai apropiat şi-am început să dansăm.
Pe la sfârşitul cuvintelor
îmi pierdusem pofta de mâncare.
De vorbe nu mai avem nevoință.
Deşi țineam în brațe un adaos de ființă
nu mai avem forța
de a trage după mine toate frunzele,
toată cartea.
Pe la sfârşitul dansului
îmi pierdusem şi moartea.

Constanta

Am fost prin asupra nimicului.
Nu am tăgăduit
că aveam gânduri ascunse cu acest produs.
De astfel medicii fac autopsia acelei oglinzi.
Ei au găsit deja trupurile mele vechi.
Singurele urme pe care le-au aflat
sunt urmele lăsate de tine
toamna trecută.
Anumite urme nu erau urme de om.

Mai dați-mi un pahar cu apă.
Ce să vă spun ……
Mai duc câte o femeie acasă,
învelită în hârtie de ziar,
fără să ştie timpul.
Când îşi adună sub ea picioarele
senzația este terifiantă.
După calculul meu
semnalează poziția gândului, nu şi viteza lui.
Ar mai fi o variantă:
Staționarea nimicului
într-un colțişor de veşnicie
fără ca locul să ştie.

Iluzia mea infidelă

Când ajungem la graniță
adu-mi aminte să-mi fie somn.
Tu ține trează ora, ține-o târzie,
să nu greşească îngerul uşa ce dă spre veşnicie.
Ceva urmează încă să fie.

În drumul meu lung spre cel ce am fost
vinovat m-am aflat şi fără rost.
Mă sui în altul cu tot dinadinsul
şi, arătându-i înscrisul,
chiar îl semnez.
Ca nişte fugari adormiți în paiele de orez
mergem buimăciți de noroace
prin spațiul care nu se mai întoarce.

Am drumul, timpul şi femeia mea,
cu toată nimicnicia din ea.

Încercasem să rup o crenguță de tei
şi s-o arunc pe țărmul ochilor ei.
Înțepenise mâna mea uriaşă, plină de frunze,
între toamnă şi vară înțepenise.
Luna-n clipe se ciobise
şi-n lumine.
Adorm cu anotimpurile înserate pe mine.

Invocând mici zeități de hârtie şi puțin nimic
femeia trece peste fâşia din chirpic.

Se împiedică însă de un gând şi-i e frică.
Încet, încet se ridică,
ţinându-şi respiraţia
până când îşi adună graţia.
Se înalţă pe vârfurile mirării
şi-încet, şi-n tremurare,
ridicând cârligul timpului de la intrare
se furişează printr-o cută într-un nor.....
..... şi a pierit făcând autostopul
la margine de viitor.
Trebuie că s-a născut prefăcută,
sau din pricină de dor,
cum vine treaba,
şi-mi pare că bătut-am atâta drum degeaba

Pleacă!, i-am spus.

Pleacă!, i-am spus. Nu-ți știu sângele, înfiorările,
cu atât mai puțin drumurile, înserările.
Tu nu ai vene de tăiat
nici grauri de ucis, nici vie de săpat.

Femeia grea de ochi, grea de înserări,
se răsuceşte în țigări.

Cu o legătură de vreascuri rupte din zare
învinge focul fie
şi cu o legănare de coapsă.
Din sfială, ori dintr-o viitoare pedeapsă,
îmi țin sufletul în alt gând.
Cum stau legat de ochii ei, plângând,
o ploaie rece în sine
tot timpul se află în mine.
Curgând în sus de-o amețeală
femeia, limpede ca un păcat de smoală,
îşi încheia mersul în evaporare.
- Ajută-mă femeie în neaşezare.
Îți voi aranja trotuare
pe ultima stradă a lumii!
Femeia cheamă o orchestră de revolvere
şi, într-o mare durere,
iuțeala disperării a ajutat-o să vadă,
vreme de-o frunză, vreme de-o zăpadă,
sufletul răpus.
Pleacă!, i-am spus.

Cântec

După cum îi este de frumoasă umbra
el vine dintr-un început de lume,
din marginea unei înserări viitoare.
Beau. Într-o stare veche cobor.
Noaptea o aţin,
neiertător.
să nu plece din oala cu vin.
De câţiva ani buni nici eu
n-am mai ieşit din noaptea asta lungă
şi, cu toată opoziţia mea,
mi-am petrecut tinereţea în ieftine romane.
Marele meu domn,
nimeni nu-mi spune de ce nu se zvântă
chipul meu de copil şi de ce nu cuvântă
mâinile fumegând de somn.
După cât îi este de frumoasă umbra
mi-e teamă să nu fie bolnav.
N-aş mai auzi cum merge cântecul,
hainele ţipătului cum cad
de pe trupul tăcerii.

Boierii cuvintelor

Când sunt trist desenez.
Absolut întotdeauna desenez asul de treflă
cu ochii în frunze de fericire.
Deşi în faţa închipuirii umblă prin târg
fetele date în pârg,
imediat după fericire desenez un înger.
În linii mari obrăzniciile lui
le tolerez cu gândul la cei de acasă.

Cum o fac? Simplu.
Pasiunea mea este tristeţea
vorbită de obicei la marginea oraşului.
Şi privirea prietene,
privirea trebuie să fie întinsă,
foarte întinsă.
Numai aşa, stând împotriva ochilor,
trenul se opreşte în gara pierzaniei.
În staţie,
un ins fără destinaţie.
În mâna dreaptă ţine o valiză
doldora de păcate grele.
Şi-a lăsat părul lung,
şi-a lăsat ochii pe îngustate de stele.
Când dă să urce într-un tren hibernal,
din cafeneaua gării, boierii cuvintelor,
înalţi şi subţiri,
aflându-se ei într-un ospăţ de vorbiri,
îl strigă şi îl îndeamnă, distraţi,
să urce în trenul de toamnă.
„ Acela şi numai acela e trenul pentru condamnaţi.”
Dar de mult mâna se trezise
în dreaptă înşelare de lume.

Calea

Prind a căuta pe străzi, prin carne,
prin somn. Nimic.
Prind a căuta pe lângă inimă, prin creierul mic.
Dau la o parte pădurile, după-amiezile de toamnă.
Ucid amanții dintr-o doamnă.

Din neatenție, se pare, ascunsul fusese lăsat
în mare întristare de om şi fără păcat.

Cum apare în prag mă umplu de singur.
Deşi vine cu toate țipetele în ochi,
goale şi triste şi albe,
fericirea fuge din halbe
prin lumea mea legată-n minți.
Mă târăsc sub trupul meu de acum
şi devin propriul meu câine şi caut şi caut,
ca o materie disperată la marginea lumii.

Să remarcați melancolia.
Şi toate acestea în vreme ce plâng.

Frunza în iarnă

Ce uşor născoceşti o absenţă,
şi cât de uşor umblă vinul prin carnea inventată
şi cum se mai risipeşte lumea
de pe rampa de lansare a ochilor tăi.
Plănuisem ninsoarea în privirea ta.
În albul iad îmi ardeau mirările.
Ninsoarea îmi acoperise ochii, gura şi nările.
Limba îmi era îngheţată.
O porumbiţă degerată
îşi pitise zbaterea sub streaşina privirii.
În realitate
cel ce m-a fost mă străbate
şi nu încetează să-mi facă semne,
mereu depăşindu-mă, mereu oprindu-se gând.
Până la sângele meu în detenţie îmi deschid ochii,
ca un înapoiat mintal surâzând.
Oh, neaşteptat de repede s-a întâmplat să plâng.

Cum îţi spuneam, eram un nimeni
când am ajuns în capitala înaltei aşteptări.
Aproape mă îngălbenisem pe cal.
Mă trezeam alergând pe un tăiş, sau pe o dungă,
mă trezeam gesticulând pe drumul din mână,
pe drumul din inemi
într-o călătorie spre nimeni.
O vreme mi-am câştigat traiul pe un şantier.
Din îngerii de praf căzuţi din cer

înălțam un cinematograf.
Miroseam a osteneală de înger.
Adică lumea pe care o sânger,
cum o şi prind în capcană,
îşi face din aşteptare o rană,
locul de unde vine,
de unde se vede nimicnicia mai bine.
Ajuns la vamă,
căpetenia melancoliei nu m-a băgat în seamă.
Cu părul lung, despletit într-o muzică veche,
mai singur cu un surâs, mai singur cu umbra unui alcool,
folosind degetele împăratului gol
a deschis peste drum de inima mea
uşa aceea din vopsea.

Era o sală de cinema, rece şi goală.
Un singur scaun în mijloc, roşu, imens.
Eram singurul spectator înalt şi dens.
Un singur frig era pe ecran,
nişte scoici, un acvariu, o capcană de vulpi şi un ban.
Întâiaşi dată şi la urmă ochii se fixează pe o absență,
căutând-o cu insistență
în privirea unei femei,
acolo unde se iscase ninsoarea
de mă prinsese pe afară mirarea,
aşa, deja întâmplat.
Şi-n munca mersului pe cal, blazat,
aud o tăcere confuză:
-Anul acesta va fi mai scurt cu o frunză.

La cafenea

Pe o parte de zar un înger.
Pe o parte a inimii un străin.
Ce nopți de taină, ce închipuiri dansară
cu figurine reci de ceară.
Pe scaune înalte şezum
frumoşi de cai, de ploaie şi de fum.
Stau adunat locului,
ciupind de fund cameristele focului.
Schimbând direcția privirii, doamna,
cu instrumente prin care controlează toamna,
mută de colo-colo părți de real,
până când spațiul dintre mine şi mine devine oval,
un fel de potcoavă de cal.
Străzile intră în trecători.
Numai focuri vor fi, numai de sânge ninsori.
Înnebunisem! Vântul într-o procesiune a nimicului
pune în geamul de la cafenea
pe un stativ
capul şi gâtul ei lung, maladiv.
Fumez şi beau. Vinul îmi vindecă mirarea.
Mai bine s-ar duce dracului
cântecele astea voioase.
Melancolia ne intră în oase.

Azilul de mâini

Întotdeauna în decembrie spre sâmbătă, seara,
dacă eşti numai şi numai bogat,
gesturile nervoase ţi le vei fi lăsat
în azilul de mâini.

Sfâşiat între sensuri şi dorinţă
nu poţi să ignori
poemele bunului ticălos despre fiinţă.
Şi cum toţi rataţii din cârciumă
te-au asigurat că toate-s la locul lor:
bricheta, femeia, automobilele, casa
şi chiar acel depărtişor,
poţi să-ţi petreci angoasa
în volumul tău de memorii,
care va influenţa calitatea sângelui
şi ninsorile.

E o dezordine de mâini în acel azil
şi cuvintele, doamne, cuvintele sunt vechi,
vechi, de copil,
încât dacă vrei să-ţi vizitezi mâinile
n-ai unde să-ţi aşezi inima.
Şi asistenta cu gâtul lung,
cât degetul tău arătând o sete,
intenţionat a pus pielea orizontului în perete.
Şi nu sunt convins că mâinile
pe care le-am luat acasă, de sărbător ,
mâinile astea vechi,
sunt mâinile dăruite mie de o femeie
într-o seară rece de iarnă.

Deschis – toată noaptea

Sunt bătrân, bătrân,
deja compus din votcă şi frig şi tutun.
Izbutisem să trec de creier
şi, cu mare durere, mă cățărasem pe o înserare
şi-am regăsit acolo orizontul pe care
paznicul pretindea că l-a scăpat din vedere.

Stăteam la stingerea de seară, grea,
şi inima prindea învățatul acela,
iar tu mă tot rugai „ tată să mergem acasă “.
Eram aproape tot ieşit din plâns
când beţivanii-au izbucnit în râs:
„ - Nicidecum nu trebuia să se oprească
până la orizontul adevărat.
A fost o capcană.
A fost o nesăbuinţă a mersului.
Aşa l-am nimerit cu o rană.”
Eu îţi dăruiam biscuiţi şi bomboane praline
„ Ia şi mănâncă!
Ia, şi un cuvânt să-l ţii numai pentru tine“.

Am undeva, uitate prin sânge,
mari plictiseli de sărbători de iarnă
şi tu mă tot luai de mână şi mă trăgeai, şi plângeai
şi mă tot rugai să mergem acasă.
Într-o ultimă sforţare cealaltă făptură
se târăşte după orizontul din minte
şi-mi fură diavolii şi restul de cuvinte.

În oarecând

În vinuri joase îmi petrec oriundele.
Când pleci închide-mi uşa, gândule.
Umblă prin oraş mari zgomote
aduse de pe un maidan, din joacă,
de un copil.
Străzile au venit să ierneze
lângă inima mea sau frunzele?
Fug peste câmp mari capete tăiate
şi suntem într-un april
aproape dus.
Le vezi venind acum în oarecând
şi parcă nu-s.

De unde ştiu toate acestea

De unde ştiu toate acestea?
Când ajungi să pui la îndoială povestea
ți se scurge tristețea
prin buzunarele rupte ale ochilor.
Am confiscat nopțile găsite asupra ochilor ei,
ochii ei ce torturează orizontul
până când acesta mărturiseşte
unde se ascunde sfârşitul
când noi ne întâlnim într-un sânge provizoriu.

Iertați-mă că-mi beau singurătatea direct din pumni.

De unde ştiu toate acestea?
De la întunericul atât de obosit,
încât nu se mai poate ridica de pe mâinile mele,
de la vulturul ce mă priveşte de sus, rebel,
cu ochii mei sosiți în el,
de la comedianții ce cheamă un bătrân viitor
şi lume începe de îndată, acolo,
în mâinile lor.

De unde ştiu toate acestea? De la tăcere.
Tăcerea a insistat să mai rămân
în nimicul păgân.
Mai mult de atât nu pot să spun.

Năluca

Era o înserare aproape în rochie lungă.
Un fel de zi îmbolnăvită cu decență.

Femeia practica un plictis de rând,
avea gura roşie, persuasivă,
şi citea dintr-o misivă
cu ochii mari în grea derivă.
Îmi pun masca de om pe figură,
îmi pun pelerina.
Ea îşi pune lumina şi luna,
zbătându-se de alb pe totdeauna.
De aceea viețuiesc în văzduh,
între înserare şi țipăt.
De aceea nu înțeleg spațiul şi timpul.
Sunt două categorii filozofice cu zvonuri alarmiste?
Ai remarcat? Cuvintele de rând sunt triste.
Cuvintele esențiale pornesc din talie în jos.
Restul este un râs zgomotos
pe care vecinii îl aud noaptea
şi mă învinovățesc pe mine că m-am înhăitat
cu haimanalele satului
ce zboară în halate negre
peste inima întâmplatului.
De aceea femeia trage cerul mai aproape
şi îl deşteaptă.
Se furişează şi intră în noapte şi mă aşteaptă,
mângâind pe cap câinii antrenați
pentru dimineața strigoilor.

Desfacerea
(Experiment – Sfărâmarea unui atom de suflet.)

La marginea de jos a inimii, sub lampadar,
regele îşi miră poporul lui de var:
-,,Înspăimântați-vă!
Mâna mea dreaptă apucă mâna mea dreaptă.”
Şi, după ce îşi trece mâna prin părul focului,
a întins povestea peste urechea locului.
,,Se spunea, cândva, în pravila nisipului,
că desfacerea chipului
cere multă pricepere,
lăsând să i se vadă din începere
doar partea aceea de nimic a vederii “.
Mesenii sărută legea tăcerii.
Un pivnicer ne toarnă în ulcele
pârga femeilor rebele.

O nouă specie de sânge stăpâneşte liniştea.
Toată lumea aşteapta.
Fiecare în tristețea lui
aşteapta pe fiul nimicului.

Ajunseserăm cu toții la margine de principat,
înghesuiți într-un atom îngândurat.
Îl vom deschide
cu numere imaginare şi vide.
Încă un soare fusese adus
pentru carnea locuită de noi
într-un alt spațiu,de sus.
Cineva a împărțit cerul, aşteptarea trasând
cu mâna unui gând.

Ni s-au dat instrucțiuni de utilizare
şi lentile măritoare
pentru minuni în micşorare.
Şi apoi am pus privirile laolaltă,
fiecăruia revenindu-i o adâncime curbată.
Închipuieşte-ți un punct invizibil, extrem de departe,
ținut de frânghiile ochilor la o aruncătură de băț.
Era un fel de neant în dezvăț.
Depărtările în cete s-au strâns
să fure din ochiul neplâns
nimicul peren.
Toate gările au fost suite într-un singur tren.
Îmi plecase aproape tot prezentul.
Începusem să umblu din pântec în pântec,
prin mame.
Eram nechibzuit de viu şi-mi era foame.
În izbucnire eram, în izbucnire.
Încercând să-mi țin mâna cât mai departe de gând
mi-am tras înapoi nervii, întreaga privire,
sub pleoapele de lup urlând.
Într-un târziu m-am întors în real
printr-o uşă ruginită de ploi,
uitată într-un vechi film de război.

La marginea de jos a inimii, pe ruine de var,
pe unde s-a pripăşit nimicul,
regele îşi povesteşte chipul.
,,Bucurați-vă! Mâna mea plină de priviri
a tras înapoi în sine
timpul îndrăgit de simțiri''.
Şi, după ce îşi trece timpul prin mâna friguroasă,
a întins povestea peste locul fugit de acasă.
În numele fericirii jefuite de culoarea uitării
mesenii sărută legea trădării.

Contabilul de cuvinte

Ştiam că locuieşte în căsuța căderii
şi mi-am dus gîndul în ținutul acela ploios.
Un ac de patefon zgârie discul tăcerii.

Ce a fost cu mâna de a pus frigul pe străzi?
se-ntreaba anchetatorul de înserări.
Nu ştiai femeie că zăpezile sunt întârziate prin gări?
S-a anunțat prin maşinării şi afişe absurde
că vine străinul.
S-a alungat cuvântul, s-a măturat vinul.

Când l-am împuşcat pe contabilul de cuvinte
şi l-am târât în lanul de porumb
culorile se plictiseau într-o frunză.
Aproape că venise toamna.
Ce a fost cu mâna de a aranjat în vitrine
spațiul absurd al conştiinței de sine?
Totuşi victima avea o ploaie de măritat,
două ninsori de întreținut.

Oricum este jenant, jenant!
Doamne, şi a trebuit să strici atât neant!
Nu ştiai că indiferent de programul suferinței,
dacă te-aş prinde în halatul umbrei,
desfăcut în dreptul unui anotimp secetos,
voi străbate acel petec de iad ?
Într-un ospăț de răni pe dinăuntru
cad.

În bodega târzie

În bodega târzie
mai marii frigului se adună.
Înainte de moartea vinului în gură
bătrânii limpezesc cocoşii.
Cu oglinzi aburinde de om pe figură
un câine mă latră.
„ Aţi auzit? Lovindu-se de-o piatră
în satul vecin s-a rupt noaptea în două.
Jumătatea de noapte cu lună nouă
a căzut în oala cu vin“.
Câinele simte locul
rătăcit prin mustăţile unui străin.

În timp ce diavolul se retrage
într-un zâmbet de vată
şi lasă lămpile aprinse
într-o femeie dezbrăcată,
vărul meu, în hainele lui demodate, de viitor,
ne aduce chitarele şi ne pune în dor.
Chiuim şi punem de timp.
Tăvălim prin bruma rachiului
carnea dedată pustiului,
în timp ce diavolul închide femeile
şi lasă dezbrăcate ideile.

Trimisul

Paharele, ca nişte bestii însetate de guri,
prin testament îmi lasă
ferestrele dinspre melancolie
şi două pogoane de vie.
Şi chiar îmi mai lasă o bicicletă ruginită
şi gara bântuită de călători şi părăsită.
Dintr-un obicei al nedumeririi
tu îți pui
pantofii cu tocuri înalte, cu cui.
În vremea aceea umblai cu rochii scurte.
În extaz erau trompetele.
Ce tineri eram, în pieire, în stupoare eram
de nu puteam pătrunde
până când dispăream,
până unde.
Şi pentru că în pahare stă el
în ai lui
el este trimisul rebel,
trimisul nimicului.
Mă asculta oarecum amuzat
şi chiar mă auzea
cu acea tăcere ținută în gură
vreme de-o dragoste grea.

Petrecerea

O ființă rezonabilă mătuşa asta a mea.
A dat o mare petrecere
în cinstea singurului meu prieten
de pe acum înalt şi trist
în acel spațiu suprarealist.

În scurt timp prietenul meu
trăgea a nemurire
şi devenise doar poveste de cafenea.
Când pianista a dat semne că există,
provocându-i o dublă erecție,
prietenul meu deja îşi făcuse de drum,
îşi făcuse de dragoste,
şi, obosit cum era,
opreşte o noapte ce tocmai pleca
şi se suie în ea.

O furie veche l-a silit să existe
într-o vorbire uşoară.
Cădea din sânge pentru-ntâia oară.

Acum, deghizat într-un pian,
prietenul meu susține, pe timp de zi,
că a coborât dintr-un tablou de Dali,
că n-a mâncat şapte nopți
şi a citit cărțile sacre,
că de la o vreme de trezeşte în noaptea altuia,
căutând-o pe mulatra aia tristă.
din cafenea,
de-şi zicea pianistă.

Timpul – meseriile lui

Când am adus acasă o femeie cu picioarele lungi
cât salariul unui director de bancă,
mama a râs de mine şi s-a jurat
că nu am fost niciodată visător.

Când am coborât însă din viitor,
pe umăr cu un iepure împuşcat,
mama, cu un glas dojenitor,
m-a certat
că m-am încurcat cu cele ale fiinţei
şi am scăpat din vedere tocmai fiinţa.
Tot dând la o parte gând după gând,
tot căutând,
a găsit sângele nedeclarat
pe care inima mea îl ascundea
într-un sentiment frecventat de clienţi dubioşi.
Ah, ce iertare mi-am cerut vieţii
într-un şopron vechi
cu făptura prăbuşită în cioburile
prezentului spart!
La schimbare de lumi
e curată nebunie să izbucneşi în plâns
- Profesiunea, meseria, stimate domn.
- Meseria de om.
- Şi, totuşi, ocupaţia de bază.
- Să împrumut fericirea mea copacilor.
Foarte departe de mine vor înflori

Inima – spațiul dintre lumi

Lucrez la o fabrică de inimi.
Anul acesta se caută inimile romantice.
A trecut vremea inimilor absurde,
a inimilor justițiare, crude.
Se cere inima exaltată, subțire,
cu dreptul la nefericire.
De aceea mă țin în uluială.
Mă las amintit în disperarea carnală.
Adică împing orizontul dincolo de înapoia lui
şi, folosind drumurile nimicului,
în goana calului prind din urmă uitarea.
Îmi potrivesc inima să sune exact
când începe mirarea.

Cum adică nu mă credeți?
Sub ochii nimicului închişi peste zi,
sorbit de încântare de a fi,
sinele îndepărtat
pune la uscat şi înserare
privirile mele ude de mers şi de ninsoare.
Când umbra îmi este mai grea,
să zicem cu vreo două şoapte,
în uşa minții mă trezesc, în noapte,
ținând în mână un felinar de gaz.
Cățeaua s-a încolăcit lângă pârleaz.
Deşi mergeam prin nimicnicia deasă,
mergeam prin cel lăsat acasă.

Pun inima în ruptura dintre noapte şi zi
şi, înainte de a fi,
înainte de a ajunge în dreptul meu,
dau cu banul:
îmi sunt străin mie în mine şi anul.

Îți scriu

Îți scriu că se aud paşi.
Ochii mei se ruinează de frică.
Îți scriu ca să ştii şi să povesteşti mai departe
cum dinspre marile magazine
vin păpuşi obosite
şi se prostituează de tinere
pe câteva răni.

Îți scriu despre liniştea asta fără cer.

Dintr-o ambiție prostească încerc
să scriu umbrele parfumate ale cuvântului,
cu mâinile ținute la periferiile vântului.
Stau cu genunchii strânşi la gură.
Şi dacă zgomotul peniței îmi luminează fața,
partea ei de arsură?
Inima are pe conştiință atâtea uşi!
Îți scriu ca să ştii că nivelul sângelui a crescut,
ca să ştii de la început
până unde se scrie umbra
unui suflet pierdut.

Marile întâlniri

Din greşeală, spre seară,
dintr-o mare eroare de fluturi,
la marile întâlniri voi veni
numai şi numai înalt.

La marile întâlniri iubita îmi va pune lămpi
în degetele mele de orb.
Voi încerca să nu închid ochii
decât când sunt sigur
că presez între pleoape
cerul.
Va fi de ajuns un ţipăt
şi voi sta până când toamna
îşi va termina ploile, lumina
şi revolta.

În ordine

Umblu pe străzi, sub nimicul înstelat.
Bat, în fiecare uşă bat,
căutând o fericire de înnoptat.

Un ţipăt greşit şi imediat te răneşti.
Şi dacă n-ai auzit ţipătul unei frunze căzând,
amintirile lasă-le aşa, exact cum sunt,
fără veşmântul unui gând.

Iartă-mă că nu ţi-am auzit privirea.
Citeam fragmente din chipul tău.
Dăcă ai şti ce neîngropat mă trezesc!
De ce nu mi-ai spus că ninge?
Să ne ascundem, cât încă mai avem timp,
să ne grăbim, marele meu domn,
cât încă ţipetele-s adormite
lângă urechea aurită de somn.
Să ne ascundem în spatele nimicului.
Primii de care vom avea grijă
vor fi inimile şi bătrânii,
apoi povestitorii şi cuvintele.
La urmă orbii şi copiii.
Pe străzi trec grupuri mari şi negre
de frunze în cădere.

Îmi pleacă lumea

A fost o noapte colosală
care mai ține încă pe la periferii,
un fel de foşnire ciudată,
o dezlegare a ceva
ce nu a fost legat vreodată.

Cum s-ar zice eram în pieire.
Stăteam într-o palisadă
împrejmuit de cărți, de cai şi de zăpadă.
de frunze şi de vulpi.
Stăteam împrejmuit de o copilărie şuie.
Trec berzele şi o fură şi-o şi suie
într-un vârf de cetățuie.

Acum sunt mulțumit de ziua de azi.
Azi m-am gândit să repar nişte gânduri
uitate pe undeva prin podul minții,
de pe când apăruseră degetele de copil miop
în loc de frunzulițe de plop
şi am râs cu gura până la tăcere,
când s-au copt sâni de muiere
în loc de pere.
Ca orice om pățit vă spun:
cândva, pe când nu aveam
decât cuvinte de preajmă
mă vâram în ele şi adormeam.
Când mă trezeam luam acasă câteva țipete,
ca să nu fiu singur.
Azi voi scrie o sută de poeme.

Azi voi începe o partidă de singurătate.
Azi îngerul stabileşte gustul aerului.
Tot astăzi diavolul decide cine mă respiră.
Îmi pleacă lumea.

Eram eu, omul ....

Eu eram omul care pierduse trenul.
Eu m-am decupat cu foarfecele ploii
şi m-am desenat în pelerină albă, orbitoare,
pe o batistă care m-a ajutat
în timpul războiului rece.

Fiind eu ucenic
al marelui nimic
eu am mai fost pe aici,
la cele două capete ale țipătului.

Am prins un şoim în desenul zăpezii.
Era frumos de-mi tremurau mâinile
când îl duceam la gurile ochilor,
ca un eretic cu părul vâlvoi
îngenuncheat în fața unui păcat
închis pentru grevă.

Fără să apelez la prieteni sau oglindă,
înainte ca zorile să mă prindă
agățat de o cometă,
târând după ea timpul privirii,
eram eu omul care a aflat
că toamnă nu există şi nici ninsori
eram eu, omul, măturând
cu o grozăvie cât umbra unui buchet de flori
spațiile dintre inimi,
dintre stele.

Pre când noaptea

Pre când noaptea stă în guri
de plesneşte-n cusături,
uşor mişcate de vânt,
chipurile coboară din cuvânt
în paharele mototolite de ruşine.

Tulburând uitarea de sine
o lume de frunze s-a tras de sub mine
şi a alergat pe bulevard cu inimile defilând
în costumul înfrângerii.

Îndepărtați de la mine florile
cu misiunea lor fanatică,
şi dați-mi somn şi părul lung lăsați-mi-l
să curgă în felinarele ce luminează
acel colțişor de oră
în care sângele îmi face horă.
Puneți tacâmuri de argint pentru femeia mea.
Aduceți pentru ea cai arăpeşti,
cafea espresso şi vin fiert,
aduceți zăpada.
O conversație ingrată insinuează că îi iert
escapada!

Astronomul

Înainte de facerea lumii
astronomul ascultă muzică de Bach.
Plimbându-se prin apartamentul uriaş,
la lumina unui gând de iarnă,
renumitul profesor dă jos de pe trupul nimicului
marile păsări de frig şi le toarnă
în cutiile de conserve.

Deşi nu are vizibilitate,
fiind invadat de hohote negre şi singurătate,
el risipeşte frigul cu droguri uşoare:
canabis şi poveşti despre umbre.

După ce a inventat ficatul şi plămânii
şi locul lor pe bolta cerească
el a stabilit, într-o pată de sânge,
până la ce înălțime se poate plânge.

Când umbrele ies să se încălzească
pe marginea paharului,
celebrul astronom este absent.
Dacă atunci vei încerca să ajungi la cer
ia-o prin curtea fabricii de ciment,
sau aleargă cu o floare în mână
să aştepți frigul prin gări.
Întâmplător sau nu nimeni nu se pricepe
mai bine la înserări.
Într-una din stele mai este ceva,
ceva ce nu se vede a fi,
un fel de aseitate
pe care inspectorii de la protecția consumatorului
au închis-o pe motiv de singurătate

Asara

O cheama Asara
şi ţinea un curs de iniţiere
în taina apelor
şi-n taina privirilor pierdute în stele.
Vorbea despre nimicul inventat în cafenele
cu un surâs parşiv, răzbunătoare.
La deşteptare mi-a cerut o parte
din priviri înapoi.
Nu mă hotărâsem pe care să le prefer,
dar fiind aproape de cer
îmi ţin sufletul depărtat, cât mai depărtat.
Ce dracu faci acolo în sângele meu? M-ai speriat!
„Tricotez un jerseu din fire de ploi.”
Şi ţipă şi se zvârcoleşte înlăuntru,
iar eu nu pot să fiu atent
la poveştile celor doi invalizi de război.
Beam poşircă.
Cei doi colegi de serviciu plecaseră.
Mirosea a ţigări proaste,
mirosea a tăcere proastă, iar
fata întinsă în pat a neant mirosea,
inventat în cafenea.

O mie şi una de nopți

Am atât de multe să-ți spun!
Atâta doar, să nu mă laşi singur
prin nimicul orbitor de margini.
De la o vreme oglinzile în care trăiesc
au început să vândă imagini
emigranților:
eu cu piciorul pe capul leului,
eu cu inima învelită în cârpele ploilor,
eu zvârcolindu-mă între evenimentele toamnei.

Dă-mi o țigară!
Singurătatea atinge cel mai mare rating pe ploaie.
când moartea, fără să se grăbească,
îşi îmbracă fulgarinul
şi, cu certificatul de calitate în mână,
iese pe străzile trupului în grea vorbire.
Sunt la o cură de nefericire,
îmi tratez umbrele, doar umbrele.
Aprind un chibrit care din iubire
se arde în sine,
ca şi cum şi-ar lua rămas bun.
Mai dă-mi o țigară.
Am atât de multe să-ți spun.

Versiune atomică

Dacă ar fi să văd lumea
printr-o fâşie de pansament,
tocmai desprinsă de pe o rană,
ce tăcere aş prinde cu această capcană,
cât întuneric, cât absurd!
Femeie mă sufoc!
Femeie, adu-mi aer împuşcat
şi adu-mi loc.
Nu mai am nici un reper.
Trimite dar pe cineva după alt cer.
Să îmi aducă şi hainele absentului,
să ies din ospiciu prezentului.

Ştiindu-mă îmbrăcat în insomnii,
în finețuri de umbră,
femeia îmi aduce angoasa.
În urma ei venea, înaltă cât casa,
o arătare de om.
- O fi nicicândul, zice femeia,
din vreun atom.

Despre nimic şi ceva mai mult

Nu e mare lucru de capul lui.
Fără a insulta pe nimeni
reuşise să dobândească o paloare de înger.
Din cauză că era prea sărac
şi nu avea bani să îmbătrânească
a rămas îngropat în praful prezentului.
Din cauză că nu putea să îmbătrânească
gravitația universală îl ocolea.

Tăcerea făcea parte din farmecul lui personal,
dar când am început o discuție înfocată
despre clipă,
despre cum declanşează ea prezentul,
cum este găzduită,
cum este reținută ca rămânere,
cum este reținută ca plecare,
bând prea multă şampanie ieftină
a început să plângă într-o tristețe
de care nu-şi mai aducea aminte.

Nu e mare lucru de capul lui.
şi dacă priveşti fix în nimicul real
când bem pe la crâşme,
din înalte aşteptări de cristal,
tu, prietene, pierdut în surâsuri de zei,
îl vei vedea rătăcind înapoia anilor mei
pe un cal rebel,
ridicându-se din iarbă cu visarea pe el.

Circ şi pâine

Ce greu i-a fost regizorului
să învețe copacul să râdă
fără să-i cadă frunzele galbene.
Sigur în copilărie am fost pirat
şi hoț de vânt. Zău, pe cuvânt!
Eu îmi joc rolul până la sfârşit
pe pământ.

Să proiectezi pe pânza unui suflet dus
un film în care demonului sedus
i s-au înmuiat picioarele tari
după dresoarea de armăsari
este ca si cum ai scoate de urechi
din barba piticului
iepurii nimicului.

Când am ajuns să merg
pe fâşia dintre mine şi mine însumi
cred că pe atunci mi s-a propus
să joc rolul vulturului.
Apoi am fost războinicul ce înainta
pe hărțile jupuite ale ființei,
lasându-le pe străzi fără să prețuiască nimic.
Acum, în camera de gardă mai este,
în afara inimii de var,
un diavol îmbrăcat sumar
ce îmi ridică inima sus, sus,
pe anii neîntâmplați,
cât să o vadă curtenii lui
cu funcții de ciudați.

Marile insomnii

De teamă că nu ne-ar ajunge viața
ne-am înstrăinat. Am târât după noi amintirile,
mai triste decât apele şi cântecele toate
şi n-am mai dormit.
Ne umplem partea de linişte cu numere imaginare.
Stăm în spatele timpului, păzindu-l de vreme.
cu dulcețuri, focuri de toamnă
şi înalte blesteme.

Pentru un timp chiar putem să ascundem răzvrătiții.
Pentru un timp doar,
pentru că ei, dintr-o durere a frunzelor,
ei se mai şi grăbeau.
Şi i-am povestit aşa trişti şi înalți
în cărțile noastre de ceață şi interminabile ploi
şi, pentru că nu se sinchiseşte nimeni
de cel fără față,
de teamă că n-o să mai avem viață
îngenunchem în fața marilor focuri.
O singurătate, mai bătrână decât timpul,
ne dăruieşte tăcerile acelea promise,
în timp ce mâinile noastre se îndepărtează
de mâinile noastre întinse.

Lumi trândave

E ora închiderii. Afară-i o ploaie neiertătoare.
Îmi voi târî sufletul atât de permeabil,
curios ca o eroare,
pe străzile înguste şi pustii.
Am în buzunare lumi trândave,
melancolii în piei de visător.

Eu nu mă gândesc însă decât la mâinile enorme
rătăcite-n vremea minții mele.

E ora închiderii, şi plouă.
Bătăile inimii s-au vândut aproape toate.
S-a vândut bine şi o mare cantitate de singurătate,
chiar petele de sânge au fost căutate.
Mai greu mi-a fost cu păsările.
Toți porumbeii zboară invers
prin carnea mea hulită de un vers,
nevinovați de umbre şi de stele,
dar eu nu mă gândesc decât la mâinile enorme
rătăcite-n vremea minții mele:
un rege pierdut îşi aduna într-o barcă
țara lui izbită de departe,
de parcă îşi îmbrăca o moarte.
În mâneca stângă, țara viespelor.
În mâneca dreaptă, numai imagini.
Merg prin ploaia fără margini.

În urma mea mergea o spaimă mare,
aproape hohotitoare.
Eu nu mă gândesc decât la mâinile enorme
rătăcite-n vremea minții mele.

Când ai plecat

Când ai plecat
am auzit cum îmi cade sufletul,
sonor,
locul îmi cade,
locul pe care îl ocupă el în trupul lui,
acest spațiu la purtător,
nimic al nimicului.

Cineva
din preajmă, de-aproape,
îl apleacă spre a-l bea
dintre pleoape.
Fusese de aer, fusese de ape

Ce tupeu !

În evoluția inimii, în lanțul trofic,
spuneți cum vreți,
dar în marea revoluție a ninsorii,
momentul în care se ridică un golan
şi înfige drapelul roşu într-un troian
e colosal. Câtă aroganță!
Avem bilete în rândurile din față
ale inimii.
Adevărul, se spune, va veni ascuns
în spatele ochelarilor negri.
Timpul fugise de pe scenă.
- Minți, domnule! Scena fugise din creier
şi doctorița punea pansamente peste ore,
peste minute,
punea focuri peste spații revolute.
Şi se făcea că vine peste mine
o toamnă; avea culorile-n necazuri
şi eu eram în salonul unui prieten
şi femeia mea sub nazuri.

Acel „ceva “

Acel „ceva”,ca să ajungă la mine
se foloseşte de filme şi dansuri păgâne.
Stă în gânduri moi, de câine.
Ticălosul mă ştie
că iubesc cerşetorii îmbrăcaţi în vorbe puţine,
iubesc răspântiile, vedeniile în haine de jder,
iubesc tribuna, curva
şi mirarea că-s singur.

De emoție, în loc de masă,
punem mâncarea pe o oglindă.
Mereu, absolut mereu, alegem dintre bucate
imaginile
şi vomităm în fundul grădinii
grămezi de lumină verzuie.
Mama se sperie şi trimite pe o mătuşă
să-mi cumpere un trenuleț şi dulciuri.
Şuşoteau ceva, nimic despre timp.

Ticălosul! După frunzele care îl vizitează
pare bolnav.
O tulburare i se întâmplă lui,
de-mi poartă hainele sângelui
şi-n lungile nopți de beție
se hotărăşte să devină fâşie
de lumi.

La răscruce

În drumul meu lung prin ascunsul păgân
adeseori mă întreb cât să fie ora,
iar ceasul de la mână îmi arată
un copac îngălbenit.

Eram aprope de răscruce,
acolo unde se rupe drumul şi te seduce
frigul. Frigul era deja acolo.
Îşi trimisese câinii în rochii violete
pe câmpuri, prin cabarete,
după absenţa locului.
Ici-colo supărări de-ale veşniciei,
rămăşiţele focului.

De la început
ne-au fost confiscate telefoanele mobile
şi femeile cu picioarele lungi.
Locul fugise, nu mai era nici un aici.
Ora nu mai avea secunde.
Din organele genitale, altădată fecunde,
nu mai rămăseseră decât rămăşiţele unui festin.
Ici-colo câte un vagin
în care s-au ascuns mările.
Muşcată de câini primăvara se rupsese
şi fusese lăsată pe câmp.
O fiinţă,
de curând dată în folosinţă,
cu un surâs rece, de scorpie,
ne confiscă urmele din fotocopie.

Făceam parte din escortă
şi alergam, ca orice soldat din aortă,
repede-repede şi ajung la inimă,
repede să ajung la răscruce.

Ninsorile oraşului

La ce bun să-ți dorești la nesfârşit
discuții înfocate despre artă şi moarte?
Spune-mi că ninge!
Minte-mă şi spune-mi că ninge, că imediat
ce pomeneşti de diavol,cavalerul
îşi potriveşte cerul.

Dar cine mai întreabă de orologiile vechi
în care timpul era atât de lung
şi-atât de ieftin,
încât cu o melancolie şi două sticle de whisky
îți puteai cumpăra un viscol cumplit?
Imense felinare, ca nişte răni ale zilei,
aduc înserarea în oraş.

De-acum eliberați închişii nisipului.
Ninge pe domeniile chipului.
Ninge liber şi pe potriva lui
şi-n amintiri de vinuri vechi, de vorbe şi de iarnă
fabrici de cai şi sănii se răstoarnă.
Ninge pe acoperişuri de stuf, pe acoperişuri de țiglă şi tablă,
ninge cu muzică rock şi muzică albă,
ninge prin cerul crăpat, prin ochii măriți şi prin gură
cu ferestre, cu astronauți, cu arsură,
ninge cu hexagoane, cu sfere, cu himere.
E o cădere ce apasă. Nimic, nimic altceva.
E o cădere deasă, înaltă şi grea.

Şi să auzi viorile,
plângându-se de încăperile unei femei,

înainte de a te grăbi să-ți pierzi memoria
pe acel peron de gară abstract,
sau în acea mulțime strânsă la benzinărie
ce discută interminabil despre moarte
şi arta de a pregăti ceaiul din muşeţelul sălbatic
şi toate minciunile alea
ce spun că în oraşul în care trăim
nu mai găseşti nici măcar două sticle de whisky.

Interviu

Că a fost aşa că n-a fost aşa, dracu´ ştie!
Oricum femeia era dusă cu pluta.
Purta fuste scurte tuta,
cu ciorapi de plasă negri şi-n buric,
cerceluț de argint.
În mare secret ne-am întâlnit.
Nici aerul nu ştie când şi unde
şi oricât de mult l-ați schingiui
aerul va spune că nu şi nu şi nu.

Avea mâinile prelungi, frumoase,
de parcă te-ai fi aşteptat să-ți fie frig.
Mă interesez de zăpezi.
- Cum o mai duc zăpezile?
- În timpul vieții mele zăpezile au căzut
fără dragoste
şi au luat locul copiilor
încă de pe vremea când oglinzile purtau
pielea absenței.
- Ce ați făcut cu ferestrele? Mai aveți ferestre?
- În oraşul în care trăiesc eu
ferestrele au avut mari dezamăgiri,
încât s-au sinucis,
tăindu-şi vederile cu un orizont veninos,
- Dar vulturul? o întreb cu nerăbdare,
făcând referire la un bandit celebru.
- Aa …. parazitul ăla care credea că eu aş putea
să devin liliac alb sau dalie roşie?
Nu pot să-l dezvăț de cai. Fuge de mine.
Vai! stă cocoțat pe un scaun

în patul cu tăbliile pictate cu diavoli,
în casa din mlaştină,
crezând că zboară
împins din spate de un gând.

Că a fost aşa, că n-a fost aşa ……
Peste ani am zărit-o
printre pasagerii care aşteptau să se îmbarce
pentru a ajunge la creier.
Departe, privind printre daliile înalte,
din sertarele orizontului atârnau
chiloții roşii ai serii.

Există spaima

Există spaima ca tu să fii în acelaşi timp
în două locuri diferite.

Ne-am sărutat până când am dat
de o culoare zbătându-se să scape,
tocmai când tu porunceai morţii
să mintă în dreptul meu.

Pentru spaima aceea
vinovate sunt păsările şi frunzele spulberate,
vinovate sunt străzile ce trec zgribulite
prin trecătorii întârziați,
vinovate sunt dimineţile, ah ce mă chinuie,
ah, ce le-aş da brânci într-o noapte,
dar nicio noapte nu trece pe ulița mea
la acea oră,
vinovați sunt locuitorii vinului
care au murit
exact când au câştigat concursul de tristeți
şi teama că vor fi uitați.

Friguroasele încăperi

Cu brațul rezemat de un parfum,
de la un telefon public o femeie târzie
îşi vinde gândul oprit şi suspină
prin parcuri, între fructe, pe limuzină
…. şi femeia să-mi vorbească brusc despre moarte,
şi telefonul sunând tocmai când
eu eram dinaintea mea,
şi în trufie.

Ea locuieşte la mansardă,
la ultimele etaje ale sângelui
şi studiază fericirea predată în trei dorințe
de peştişorul de aur.
Intru în sine pe un timp ploios,
urmărind-o până la inimă,
până la gazda de hoți a sângelui.

Stau lungit şi dezmărginit de o secundă
pe-un maldăr de lumină muribundă.
Beau, fumez şi aud plânsele
unor străzi mergând prin ele însele
şi chiar cum se îngână
cu femeia ce priveşte luna.

Cărțile erau prea departe de mână,
telefonul zbârnâia întruna.

Ce frig era

Ce frig era,
de nici beția nu mă ajuta.
Indicatoarele de circulație pentru gânduri
au fost șterse de pe scânduri.
Pe atunci locuiam o carne obscură
fără sânge, fără copaci și câini,
fără coloratură.
O femeie iese să caute bărbați.
Și să mai spunem că era seara târziu.
Plimbarea de unul singur prin ceasul pustiu,
fără să te speli în apele comunicării,
te aruncă pe malul disperării.
Evit să mă străbat.
Eu știu că în depășire către el însuși un bărbat
își primește marginile unor depărtări
despre care auzise într-un țipăt de noapte.
Evit să străbat țipătul acelei șoapte
în care femeile îți fură,
numai cu o privire,
până și vinul adormit în gură.
Ce frig era, fir-ar să fie,
lângă nimicul plin de perfidie

Acel pumn de fluturi

La un moment dat vine înserarea.
Şi înserarea stătea la doi metri de mine.

Tot la doi metri stătea un lup
împuşcat de desenul degetelor,
un lup tânăr început de gând
pe zăpadă rănit şi flămând.

Stau şi socot:
mă ştie tristeţea mai tot.
Tristeţea are întâietate.
Şi m-am retras în altă vietate.
Dar lupul îşi facea cuibar de hoţ
în orice colţ
de pustiu.
Avea reputaţie de fustangiu.
Cuvintele înstelării lui de vagabond!
El chiar îşi permite
şi rămâne peste noapte
la amanta lui din minte.

Tocmai ai coborât din tren
uşor speriată, uşor visând.
Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte
să arunce peste lume
acel pumn de fluturi fumegând.

Ceartă

Se telefonează la spital.
Sunt prins între mine şi mine însumi,
într-un aprig scandal.

Tăceau chitic
oştenii marelui nimic.

Pe vremea aceea frunzele zăceau pretutindeni,
pe străzi sau prin casă.
Vecinii observaseră că soarele era dezinteresat,
iar soneria vântului nu funcţiona.
Am simţit impulsul de a privi pe fereastră.
De unde mă aflam eu nu vedeam
decât felinarele stinse.
Eram convins că mă aflam în apoia de acum,
că trăiesc în afara gravitaţiei,
în afara păcatului.
Femeia se refugiase în zona ficatului.
Beam o bere proastă şi fumam.
Sângele meu se îmbogăţea cu nopţile ei.
Lui, sângelui, i se dă voie să fie perfect.
Urlu, sparg telefonul, fac ţăndări o scrumieră.
Uşi trântite.
Iscoadele circulă prin arteră.
Se auzeau paşi, câini,
când mă întorceam din desişul de mâini.

Piesă de iarnă

Tocmai mă îngălbenisem în rolul copacului
când, în lumina joasă,
se şi făcu o linişte îngrozitor de deasă.
Tânără doamnă,
dezlipeşte-mi mâna de pe aer,
scoate-mă din toamnă,
mi s-au terminat cuvintele
şi toate-s fără închipuire.

De aceea, în dimineaţa rece şi subţire,
profitând de confuzia din creier,
un atom negativ, am citit eu undeva,
lovit de ploi, de ceva,
ricoşează şi se întoarce înapoi
ca un arlechin chicotind, ce stabileşte
o ierarhie a nimicului.

De aceea
actorii s-au urcat într-un camion descoperit
sau, mă rog, acoperit de gând.
Au coborât apoi pe rând
în dreptul unui punct lovit.
Şi s-au dus întins în Strada Zarurilor nr. 9
şi, ştiind că viaţa-i o porcărie,
s-au dat de trei ori peste cap: şase-şase,
şi au cerşit o umbră, strigând după trecători
să li se aducă o scenă, un subiect fierbinte.
Dar nimeni nu auzise de ninsori,
de cuvinte.

Vedenia

„-Aş vrea să fiu singur,
într-o piele neştiută de mine,
într-un autobuz rablagit din cimitirul de maşini,
sau într-un pod plin de cărți vechi
și să citesc poveşti
până când voi accepta ideea morții.”
Vecina părea încurcată,
iar unchiul meu a scuipat alături,
explicând înțelegere pentru cele spuse de mine.
Pe fața lui în chinuri groaznice se zvârcolea
țipenia grea.

Din nimic se ridică o arătanie.
Mi-oi fi încurcat pasul în vreo avatarie.
Nea Gheorghe aruncă o cană ruginită din tablă
după cățeaua albă.
Și noaptea, cât ține ea timpul de des,
şi, tot trece.
Cu gura tunsă de cuvinte
îmi joc mincinoasa mea viață,
ca un stupid mamifer
bătut peste gură de această inexplicabilă
dorință de a fi singur,
singur.

Mai ales degetele

Mai ales degetele au insistat să citesc
manuscrisul tăcerii.
Totuşi am putea spune
că mă exist în cele duse.
Dar îngerul mă începuse
şi eu alergam cu fereastra în spate
şi mă rugam să nu se lase înserarea
să pot vedea şi înapoia mea.
Ah, eram la o distanţă de o singurătate
de cărţile acelea depravate,
eram la distanţa la care se înzăpezeşte lumina lui,
lumina nimicului,
la câţiva centimetri de inimă,
în hârşâitul metalic al sângelui,
şi alergam şi mă rugam
să nu se facă seară
şi mă chinuiam să-mi ţin mâinile în ninsori,
cum îşi ţine iubita în nori
rochiile de vară.

Închipuire

Ca să par mai înalt
am tăiat lucrurile, am scurtat pomii,
am spart oglinzile, am micşorat zilele şi nopţile,
mi-am tăiat unghiile.
Sentimentul de vinovăţie se trezeşte primul.
Stă pe marginea dimineţii şi scuipă.
Scuipă şi se plânge
de o spaimă nouă,
nemaipurtată de nici un sânge.
Scuipă în capul îngerului meu
avansat în funcţie de conducere.
Trandafirii roşii ajung în râpa ruşinii.
Dar viaţa-i parşivă rău
şi sentimentul de vinovăţie
vine câteodată noaptea şi plânge des
în partea fără înţeles.

Tot ce există mă sperie.
Anume eu am venit prin sfârşit,
târându-l înapoi spre altul
şi, deşi mi-e depărtişor înaltul,
l-am făptuit din sfidare şi dor.
Anume v-am spus să îngenuncheaţi
ca să par mai înalt
în faţa închipuirii care se trezeşte
ultima.

O privire fatală

Când am întors capul
pur şi simplu aveai aripi
şi semănai cu o rudă îndepărtată a cerului.
Este imposibil să vezi altceva
fără să te întorci la locul unde,
cândva,
lumina a refuzat să se schimbe în țipăt.

Stau legat cu o îmbolnăvire
de spațiul vid.
Am zece mii de motive să fiu stupid.
Întunericul din propozițiile afirmative
îmi face frig.
În felul meu merg pe o îndoială.
Oriunde m-aş duce
voi suci capul femeilor năluce.
Şi, pentru că văd a doua oară,
târziul din carne nu este târziul de afară

Nota de plată

Cineva băuse cerul de deasupra noastră,
lăsându-ne fără singurătatea albastră,
un beţiv cu sinele hindus,
a băut din geamuri tăcerea cu tarif redus
şi s-a tot dus.
E seară, târziu, şi-o haită de douăsprezece ferestre bete
umblă să-şi caute în mine un perete.
Insomnia frumoasă ca o taină sălbatică de lumină
îmi spală trupul de cină.
Padre, nu mă mai încape chipul
pe care-l cumpăra nisipul.
Padre, nu mă mai pot cuprinde.
Din fişa mea personală lipseşte cel ce mă va vinde.

Din ce în ce mai des
mi se întâmplă un înţeles.
Potrivit firii mele ticăloase,
am sfâşiat cu vederea până la oase,
carnea luminii ce mă acoperea.
Fir-ar a dracului de cătea!
Intră şi mă îndoapă cu margini,
visându-mă bătut în cuie, atârnat în ştreang,
de creanga unui drumeag.
Şi-am alergat către tine cu braţele întinse
până am devenit pasăre.
Din cele spuse de centurioni
aproape mă înserasem când m-ai văzut
în adierea unei fluturări de batistă.
Ce seară tristă!

Umbrele toate s-au dus
şi din oglindă dau de-a dura
chipul meu, neînceput de arsură
că nu-s.

Botezându-mă într-o gârlă a spaimei
de frică mi-am declarat trupul, abisele,
nervul ce-mi ascunde nimicnicia,
fățărnicia, visele
şi zeii nu ne-au mai fost de folos.
Şi-aşa înalt şi ploios
am intrat în restaurant.
Am stat la taifas de stele,
am băut şi am rupt vorbe cu ulcele,
chiar am zărit-o pe vedeta mirării,
purtând o rochie jupuită de pe obrazul mării.

Seară. Seară nebună cu lumini în jocuri,
când drumul îşi pierde locuitorii în focuri.
Seara nebună când tu eşti drumul,
părând a nu fi
niciodată.
Cu câteva poeme achit nota de plată.
Alte poeme mă ajută să învăț legile prafului,
padre.
Padre, învăț să spăl picioarele clienților,
pentru cele douăsprezece ferestre
ce dau înspre fluviu.

CUPRINS

Ia seama cum mai trece timpul ……
La schimbare de lumi ……
Variantă ……..
Ajuns la marginea veşniciei …….
De aceea ……..
Diavoli de cafenea ……..
Sisif modern ……...
Ți-aduci aminte ? ……...
Şi numind noi înserarea... …….
Coşmar ……...
Donatorul de viitor (ars poetica) …….
Aşezarea în real ……...
Beam într-un bar ……...
Misterele liniei drepte ……
Orizontul de vede ……...
De facto ……...
Scrisorile tatălui meu către mine …….
(narcizism) ……...
Mâinile frigului ……..
Ce scurtă e viața …….
Un furt de nimic (Fragmente din ,,Sertarele diavolului”)…...
În vremuri de demult ……
În acele zile ……
Reformă ……..
Cel mai singur ……
Constanta ……...
Iluzia mea infidelă …….
Pleacă ! , i-am spus ……
Cântec …….
Boierii cuvintelor ……...

Calea ……
Frunza în iarnă ……..
La cafenea ……..
Azilul de mâini ……...
Deschis – toată noaptea …….
În oarecând ……
De unde ştiu toate acestea …….
Năluca ……
Desfacerea (Experiment – Sfărâmarea unui atom de suflet.) ..
Contabilul de cuvinte ……
În bodega târzie …….
Trimisul ……..
Petrecerea ……...
Timpul – meseriile lui ……
Inima – spaţiul dintre lumi ……...
Îţi scriu ……
Marile întâlniri ……..
În ordine ……
Îmi pleacă lumea ……
Eram eu , omul ……...
Pre când noaptea ……...
Astronomul ……
Asara ……..
O mie şi una de nopţi …….
Versiune atomică ……...
Despre nimic şi ceva mai mult ……..
Circ şi pâine ……
Marile insomnii ……..
Lumi trândave ……...
Când ai plecat ……
Ce tupeu ! ……..
Acel ,, ceva “ ……...
La răscruce ……
Ninsorile oraşului ……..
Interviu ……...
Există spaima …….

Friguroasele încăperi …….
Ce frig era ……...
Acel pumn de fluturi …….
Cearta …….
Piesă de iarnă …….
Vedenia ……...
Mai ales degetele ……
Închipuire ……...
O privire fatală ……..
Nota de plată ……..